

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 11/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **LiNi s. r. o.**, Moravský Svätý Ján 7, IČO 47 574 101, zastúpenej **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 161/2015 (v období po právoplatnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 519/2020-38 zo 17. decembra 2020) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 161/2015 v období po právoplatnosti nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 519/2020-38 zo 17. decembra 2020 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“). Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 630 eur a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. V konaní vo veci samej má sťažovateľka procesné postavenie žalobkyne a na základe žaloby podanej na okresnom súde 29. apríla 2015 sa proti žalovanej sporovej strane domáha zaplata sumy 8 897,05 eur s príslušenstvom. V predmetnej veci už ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 519/2020-38 zo 17. decembra 2020 rozhodol o porušení práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu. Aktuálnou ústavnou

sťažnosťou sa tak sťažovateľka opakovane domáha vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez prietáhov, a to v období po vydaní tohto nálezu.

3. Sťažovateľka po stručnom zhrnutí celého priebehu konania v jej veci [teda od podania žaloby 29. apríla 2015 až do vydania rozhodnutia vo veci – rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 161/2015-486 z 26. októbra 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“)] skonštatovala, že okresný súd nevenoval dostatočnú pozornosť riadnemu vedeniu konania. Ďalej uviedla, že predmet napadnutého konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a že ani v jej správaní v priebehu napadnutého konania neexistujú žiadne okolnosti, ktoré by mali byť zohľadnené na jej ťarchu pri posudzovaní otázky vzniku prietáhov v napadnutom konaní. Je teda toho názoru, že prietahy v napadnutom konaní vznikli len v dôsledku neadekvátneho vedenia napadnutého konania okresným súdom (ako sťažovateľka argumentuje v ďalšej časti, pozn.). Zároveň dodala, že predmetný spor má pre ňu aj značný ekonomický a satisfakčný význam.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka namieta opakovanú nečinnosť, ako aj neefektívnu, nesústredenú a nekoordinovanú činnosť okresného súdu, a to aj po predchádzajúcom konštatovaní porušenia jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zo strany ústavného súdu (nálezmom č. k. II. ÚS 519/2020-38 zo 17. decembra 2020, pozn.). Argumentuje tým, že napadnuté konanie ešte stále nie je právoplatne ukončené, pretože do dňa podania ústavnej sťažnosti sťažovateľke nebolo (napriek dátumu jeho vydania 26. októbra 2021, pozn.) doručené ani rozhodnutie vo veci – rozsudok okresného súdu a nebolo zároveň rozhodnuté ani o trovách konania. Podľa sťažovateľky tak v danom prípade ide o opakované prietahy, keď okresný súd ani po predchádzajúcom príkaze zo strany ústavného súdu konat' vo veci bez prietáhov tento príkaz nenaplnil.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a prehľad procesných úkonov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti od okresného súdu vyžiadal jeho vyjadrenie k ústavnej sťažnosti, ako aj chronológiu procesných úkonov v napadnutom konaní.

6. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 Spr 149/2021 doručenom ústavnému súdu 21. decembra 2021 v podstatnom uviedol, že sa s tvrdeniami sťažovateľky nestotožňuje, pretože okresný súd v napadnutom konaní postupoval plynule a bez prietáhov. Uviedol, že na pojednávaní konanom 13. júla 2021 (konanom po predchádzajúcom zrušení pojednávania nariadeného na 12. január 2021 v dôsledku opatrení v súvislosti s COVID-19, pozn.) práve sťažovateľka trvala na vykonaní ďalšieho dokazovania výsluchom svedka, následkom čoho bolo pojednávanie odročené. Sporové strany boli zároveň vyzvané, aby okresnému súdu oznámili údaje o tomto svedkovi, aby ho bolo možné jednoznačne identifikovať a predvolať. Ďalej uviedol, že žiadne údaje o tomto svedkovi však okresnému súdu oznámené neboli, a preto ani nebol vykonaný jeho výsluch. Na nasledujúcom pojednávaní konanom 26. októbra 2021 bola žaloba sťažovateľky rozsudkom

okresného súdu zamietnutá. Doplnil tiež, že predmetný rozsudok bol vyhotovený a aj odoslaný v zákonnej 30-dňovej lehote, čím argumentoval voči námietke sťažovateľky, že jej rozsudok okresného súdu do podania ústavnej sťažnosti (19. novembra 2021, pozn.) nebol doručený. Na záver reagoval aj na námietku sťažovateľky o nerozhodnutí o trovách napadnutého konania s tým, že odkázal na § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku a doplnil, že o samotnom nároku bolo rozhodnuté už v rozsudku okresného súdu.

III.2. Prehľad procesných úkonov:

7. Z okresným súdom zaslanej chronológie procesných úkonov v napadnutom konaní vyplýva, že pojednávanie nariadené na 12. január 2021 bolo zrušené z dôvodu opatrení proti šíreniu ochorenia COVID-19 a nový termín pojednávania bol stanovený na 13. júl 2021. Na pojednávaní konanom 13. júla 2021 sťažovateľka navrhla vykonanie ďalšieho dokazovania výsluchom svedka, následkom čoho bolo pojednávanie odročené na účel doručenia konkrétnych údajov o svedkovi, aby ho bolo možné riadne identifikovať a predvolať. Dňa 26. októbra 2021 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci samej, po ktorom bol vyhlásený rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol. Rozsudok bol expedovaný 25. novembra 2021 (právny zástupca žalovanej sporovej strany ho prevzal 26. novembra 2021 a právny zástupca sťažovateľky ho prevzal 10. decembra 2021, pozn.).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní okresného súdu.

9. Na tomto mieste ústavný súd opakovane poukazuje na to, že predmetom preskúmania postupu okresného súdu je jeho napadnuté konanie, ktoré prebieha od vydania (resp. právoplatnosti, pozn.) nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 519/2020-38 zo 17. decembra 2020. Teda ústavný súd sa v danom prípade zamerá na posúdenie ústavnej udržateľnosti postupu okresného súdu v tomto období (aj keď sťažovateľka pri uvádzaní priebehu konania poukazovala aj na priebeh konania od podania samotnej žaloby vo veci, pozn.). Aktuálnu ústavnú sťažnosť sťažovateľka podala približne jedenásť mesiacov po predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu v jej veci.

10. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prieťahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019).

11. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020).

12. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Na základe vyjadrenia okresného súdu a v ňom uvedených procesných úkonov v napadnutom konaní vyplýva, že vo veci síce bolo vydané meritórne (avšak neprávoplatné, pozn.) rozhodnutie – rozsudok okresného súdu, no zároveň nebolo ešte s konečnou právoplatnosťou rozhodnuté ani o trovách konania, čiže konanie toho času ešte nie je právoplatne ukončené ako celok. Napadnuté konanie tak stále prebieha, a to približne jeden rok.

13. Ústavný súd sa tak pri posudzovaní otázky existencie/neexistencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní sústredil primárne na posúdenie doterajšieho postupu okresného súdu v rámci neho. Na základe vyžiadanej chronológie procesných úkonov okresného súdu je možné konštatovať, že okresný súd v rámci napadnutého konania postupoval v doterajšom období v zásade riadne a bez zbytočných priet'ahov. K tomu je potrebné bližšie uviesť, že na ťarchu okresnému súdu nie je v okolnostiach danej veci možné pričítať zrušenie pojednávania 17. januára 2021, pretože k nemu došlo na základe objektívnej skutočnosti (preventívnych opatrení na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19 na účel ochrany života a zdravia, pozn.). Uvedenú objektívnu okolnosť ústavný súd nakoniec už opakovane reflektoval aj vo svojich niektorých predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad I. ÚS 504/2020, I. ÚS 42/2021 či I. ÚS 126/2021). Na strane druhej sa síce na „prvý pohľad“ môže javiť ako neprimerané určenie nového termínu pojednávania vo veci o 6 mesiacov (nariadené na 13. júl 2021, pozn.), avšak s prihliadnutím na skutočnosť, že v relevantnom období dochádzalo k odročovaniu pojednávania (z už uvedených objektívnych dôvodov, pozn.) prakticky na všetkých súdoch (okrem konaní v neodkladných veciach, čo však nie je prípad sťažovateľky, pozn.), ústavný súd vyhodnotil (za daných okolností, pozn.) aj tento časový odstup medzi pojednávaniami za ešte ústavnoprávne akceptovateľný.

14. Zároveň je v danej veci potrebné zdôrazniť aj to, že ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky o tom, že svojím konaním a postupom v napadnutom konaní neprispela k jeho predĺženiu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na vyjadrenie okresného súdu. Z neho jednoznačne vyplýva, že na pojednávaní konanom 13. júla 2021 práve sťažovateľka žiadala vykonať ďalšie dokazovanie výsluchom svedka, avšak na následne adresovanú výzvu okresného súdu na oznámenie bližších údajov o tomto navrhnutom svedkovi (na účel jeho jednoznačnej identifikácie a možnosti ho riadne predvolať na pojednávanie, pozn.) nereagovala a potrebné údaje o navrhnutom svedkovi súdu nepredložila (rovnako tak ani druhá sporová strana, pozn.). Uvedený postup sťažovateľky tak podľa posúdenia ústavného súdu nie je možné hodnotiť inak ako obštrukčné konanie, a nie ako riadne uplatňovanie svojich práv v napadnutom konaní. Na nasledujúcom pojednávaní konanom 26. októbra 2021 okresný súd po prejednaní veci rozhodol meritórnym rozhodnutím – rozsudkom okresného súdu. Zároveň ústavný súd opakovane poukazuje na vyjadrenie okresného súdu, z ktorého jasne vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti okresnému súdu ešte neuplynula ani zákonná lehota 30 dní na vyhotovenie a zaslanie rozhodnutia vo veci sporovým stranám, teda aj námietka sťažovateľky v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

15. S poukazom na všetko uvedené tak ústavný súd v prípade napadnutého konania okresného súdu nedospel k záveru, že by sa v rámci neho okresný súd svojím postupom dopustil porušenia sťažovateľkou namietaných práv v takej ústavnoprávne relevantnej intenzite, ktorá

by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a to aj po zohľadnení skutočnosti, že v prípade sťažovateľky ide o opakovanú ústavnú sťažnosť po vydaní predchádzajúceho nálezu ústavného súdu v jej veci, pozn.), preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

17. Na záver ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 12. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu